

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: OJAN PAVO. (Joh. L. Runeberg.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "OJAN PAVO. (Joh. L. Runeberg.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid98766/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Ved en Piges Vindu stod en Yngling
 trende længe, lyse Sommernætter,
 løkkede og bad om at bli' indladt.
 Første Aften fik han Skjænd og Truster,
 anden Aften fik han Graad og Bønner,
 tredje Aften fik han Vindvet aabnet.

1890.

OJAN PAVO.

(Joh. L. Runeberg.)

STOR var Tavastbønden Ojan Pavo,
 stor og vældig iblandt Finlands Sønner,
 støt som en med Gran bevokset Klippe,
 djærv og rask og kraftig som en Stormvind.
 Træer havde han med Rødder oprykt,
 tugtet Bjørne med sin blotte Armkraft,
 løftet Heste over høje Gjærder,
 knæslagt stærke Mænd som var de Halmstraa.
 Og nu stod den stærke Ojan Pavo
 stolt og vældig frem paa Lagmandstinget.
 Midt paa Gaarden stod han iblandt Folket
 som den høje Fyr imellem Smaaskov.
 Og han løftede sin Røst og sagde:
 Hvis her findes en, af Kvinde ammet,
 som formaar at holde mig paa Stedet
 saa jeg ikke røre mig af Flækken,
 han maa tage mine fede Agre,
 han maa have mine Søveskatte,
 han maa eje mine mange Hjørde
 og med Krop og Sjæl er jeg hans Slave.
 Saa til Folket talte Ojan Pavo;
 men forskrækked' stode Byens Karle
 tavse i den stolte Ojans Nærhed,
 og der traadte ingen frem imod ham.
 Men med Kjærlighed og med Beundring
 saa de Skjønne paa den unge Kjæmpe,
 thi han stod, den stærke Ojan Pavo,
 som den høje Fyr imellem Smaaskov,
 Øjet straalte som en Himlens Stjerne

Aakjær II.

17

og hans Pande lyste klar som Dagen,
 og hans gule Haar sank mod hans Axler
 som et sølvsprængt Vandfald over Fjældet.
 Men af Kvindeflokken fremstod Anna,
 hun den skønneste af Egnens Piger,
 herlig som den lyse Dag at se paa.
 Raskt hun traadte hen til Ojan Pavo,
 slog omkring hans Hals de runde Arme,
 nærmede sit Hjerte til hans Hjerte,
 pressede hans Kind mod sine Kinder
 og saa bed hun ham at slide løs sig.
 Men den stærke Yngling stod besejret,
 kunde ikke røre sig af Flækken
 men kun sige aandeløs til Pigen:
 Anna, Anna, du har vundet Prisen,
 du maa tage strax min rige Bopæl,
 du maa have mine Søveskatte,
 du maa eje mine mange Hjørde
 og med Krop og Sjæl er jeg dit Eje.

1890.

FRA VÆRMLANDSK.

BREMSSENS MØSSE*).

(F. A. Dahlgren.)

OG Bremsen han før til Marked engang,
 der fik han den grønneste Møsse,
 og saa fløj han hjem og summed og sang —
 og hjemme han havde i Tasse.

Men bedst som han fløj saa tænkte han brat:
 „Nej har jeg nu faa't mig en Møsse,
 saa skal jeg da komme som Ka'l for min Hat
 og ej som et Fjols til Tøse.“

*) Svensk Ulovdotøj.